

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Xocolata per primavera

Era primavera. Al poble s'havien organitzat lectures de poemes, concursos de dibuix i pintura i jocs de taula als dos carrers principals que havien tancat als cotxes. Algunes paradetes d'artesanes i artesans acabaven de donar l'aire festiu del cap de setmana.

Un grup d'amics del Centre Obert havia decidit quedar per anar plegats a veure les parades i fer algun joc. La Fatou, l'Aboubacar i la Mariam volien passar a recollir l'Àlex. Havien quedat tots a casa de l'Aboubacar i van demanar el mòbil a la mare per trucar-li.

ABOUBACAR — **Hola, soc l'Aboubacar ets el pare de l'Àlex? Què hi és?**

PARE DE L'ÀLEX — **Sí, Aboubacar, ja està a punt, ara li dic que s'hi posi.**

ÀLEX — **Hola Aboubacar, ja veniu a buscar-me?**

ABOUBACAR — **Sí, sí, ja pots sortir que en dos minuts som a casa teva.**

Mentre tant, l'altre grup de nens, en Fafa, el Jose i el Maxi, ja eren a la plaça nova jugant a pilota.

A les cinc en punt els set amics eren a la plaça i enfilaven camí cap al carrer Major. De sobte, van sentir plorar algú en una finestra. La Fatou, es va girar de seguida i va veure que era una senyora molt gran. Sense entretenir-se gens va anar cap a la finestra i va dir:

FATOU — **Hola, em dic Fatou, la puc ajudar?**

SENYORA — **Ai, nena! No crec que puguis ajudar-me...**

Quan la senyora va respondre, el grup de nenes amb l'Àlex ja eren al costat de la Fatou i l'altre grup de nens s'havien aturat enmig del carrer. L'Àlex va afegir:

ÀLEX — **Si ens explica què li passa, potser la podem ajudar.**

SENYORA — **Teniu una mica de temps per mi?** —Va dir la velleta. Els nens es van mirar i la Mariam va respondre:

MARIAM — **Sí!** —I la velleta amb un gran somriure va dir:

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

SENYORA —Voleu entrar a berenar i fer-me una mica de companyia?

ABOUBACAR —Un moment ! és que no estem sols, els nostres amics ens esperen, els ho vaig a dir.

I mentre l'Aboubacar corria fins on eren els nens, la velleta cridava dient:

SENYORA—Digue'ls que vinguin també, tinc berenar per a tots!

La Mariam, patidora de mena, no estava molt segura que haguessin d'entrar els set a casa d'una senyora que cap d'ells coneixia i va dir:

MARIAM— Però vostè viu sola? Vol dir que podem entrar els set a casa seva?

SENYORA— I tant, no pateixis. El meu fill no arribarà fins demà, passeu, passeu!

Quan l'Aboubacar va explicar als quatre amics què passava els nens van respondre alhora:

MAXI-JOSE-FAFA —Sí, home!

JOSE— Si venim serà només un moment. Només perquè la senyora us ha dit que us necessitava, i marxem de seguida.

Els altres dos van seguir en Jose que anava al costat de l'Aboubacar. En arribar a casa de la velleta, es van trobar que la porta era oberta de bat a bat i que al fons hi havia un pati immens.

L'Àlex va sortir a buscar-los, tot dient:

ÀLEX— Aquí, aquí, mireu quin jardí té aquesta senyora!

L'Aboubacar va anar ràpidament cap al jardí seguida de la resta de companys. Tots es van quedar plantats al llindar de la porta del pati amb els ulls ben oberts. Aquell jardí era ple de plantes i de testos amb flors, mai cap d'ells havia vist tantes flors juntes.

La Fatou va cridar-los:

FATOU— Veniu, veniu! Som aquí!

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

La senyora els havia fet seure en una rotllana a terra i ella s'asseia en una pedra grossa al costat dels nens. Tot i que era velleta era una senyora prima i àgil. La Mariam va preguntar:

MARIAM— Perdoni, senyora, per què plorava? Com la podem ajudar?

SENYORA— Ai, sí! Que heu vingut a ajudar-me i a berenar, oi? Perdoneu estic tan feliç de tenir canalla a casa que he oblidat que estava trista.

Mireu, per començar us portaré el berenar. Qui m'ajuda? — Va dir tot aixecant-se de la cadira molt lleugera.

Fafa— Jo mateix,

FATOU— I jo també,

SENYORA— Doncs vinga, anem a la cuina, ara venim!

En un moment la senyora va treure pastes i xocolata desfeta que havia fet feia una estona. En Fafa, molt observador, va preguntar:

Fafa— Com és que té xocolata desfeta, què esperava algú?

SENYORA— Ets molt espavilat, tu!! Voleu que us digui un secret? Cada dissabte faig xocolata desfeta i un cop feta, surto a la finestra i quan sento passar nens i nenes, els demano si volen entrar a berenar. La major part de les vegades s'espanten i em diuen que no, però avui, he tingut sort! M'heu dit que sí!

I contenta com unes castanyoles, va donar tasses a la Fatou, culleres a en Fafa i va dir, digueu als vostres amics que vinguin a buscar les pastes i els tovallons.

Mentre ho posaven tot a sobre de les rajoles vermelles que hi havia a terra, allà on s'havien assegut, la Mariam i el Maxi havien anat a mirar les plantes.

En Maxi, en sabia força de flors, perquè el seu pare treballava de jardiner i va començar a dir a la Mariam el nom de les flors que coneixia:

MAXI— Aquestes es diuen lliris, aquestes clavells, això són...

MARIAM— Roses, Maxi, aquestes ja les conec!

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

MAXI— **Perdona, Mariam, és que m'emociono.**

MARIAM— I això margarides, però aquestes no les conec, com es diuen, Maxi?

MAXI: **Petúnies i jacints.**

El terra estava parat i l'Àlex els va avisar:

ÀLEX —**A berenar!!**

I tots asseguts en rotllana al costat de la velleta i envoltats d'un jardí ple de flors, van fer el berenar més bonic de primavera que mai havien tingut.

A la Fatou se li va acudir preguntar:

FATOU— **Quantes flors té, senyora?**

SENYORA— **No ho sé, fa molt de temps que les tinc i mai les he comptat.**

FATOU— **M'agradaria que em digués els noms de les flors, jo no les conec.**

SENYORA— **Encantada, bonica, em portes una de les plantes, si us plau?**

I la Fatou, va agafar un test i li va portar a la senyora. La velleta va començar per ensumar la planta, després va posar les mans a sobre de les flors, acaronent les fulles, els pètals, les tiges... i va dir — Això són margarides.

A tots els nens els va semblar estrany que hagués de tocar la planta per dir-ne el nom i les mirades entre els nens i les nenes van ser d'estranyesa i alhora d'admiració.

En Fafa va dir:

FAFA—**Senyora, vostè és...?**

I la senyora no el va deixar acabar la frase:

SENYORA— **Sí, rei, soc cega, però a que fins ara no us n'havíeu adonat? A casa meva sé on tinc les coses, i les meves mans són els meus ulls, igual que ho són les vostres veus.**

FATOU— **I per què plorava des de la finestra? Perquè no s'hi veu?**

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

SENYORA— No, no és per això. Fa anys que soc cega i m'he acostumat a viure en la foscor. Plorava, perquè avui és la festa de la primavera i no puc sortir de casa.

JOSE— Però si vostè camina més lleugera que la meva mare!

SENYORA— Dintre de casa, sí, però pel carrer tota sola, cauria de seguida. Mai vaig aprendre a caminar amb bastó i com que a casa meva ja tinc el meu jardí, no surto gaire si no m'hi acompanyen.

Ràpidament l'Aboubacar va dir:

ABOUBACAR— **Vol venir amb nosaltres? La podem portar de la mà, què li sembla?**

FAFA— **I si vol, li explicarem tot el que hi ha a la festa.**

SENYORA— **I no us avorrireu de portar una velleta cega al vostre costat?**

ÀLEX—**Senyora! Hem estat a casa seva berenant, ens agradarà molt poder-la acompanyar i després tornar-la a casa.**

SENYORA—**Doncs, no se'n parli més. Aquesta festa no me la perdo!**

La senyora va anar cap a dins de casa a arreglar-se. Els nens i nenes la miraven i se sorprenien de veure amb quina agilitat caminava sense ensopegar amb res.

Entre tots van recollir les tasses del berenar i les van deixar a l'aigüera de la cuina. Des del pis de dalt es va sentir la senyora que deia:

SENYORA— **No renteu res, que ja ho faré jo quan torni!**

Tots ells van fer una rialla i van dir:

NENS I NENES —**Té l'orella ben fina, eh?**

I van sortir plegats de casa de la senyora a gaudir de la festa de primavera!

I conte contat, conte acabat!

Per Sant Jordi, et llegeixo un conte!

Pseudònim: Els xocolaters

Text: Elena Blaya

Enregistraments: Mireia Rey

Muntatge: Carla Sánchez

Coordinació: equip del Centre Obert de Vidreres

